

ספר הזוהר

מהתנא האלוך

רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
וב- 2 דקות ביום ילמד ספרא דצניעותא.
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו כוח לעשות נסים"
(הגהות הרמ"ז דף קעח:)

פרשת בראשית

דף היומי יום ב' בשבוע

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש ניסן שנת "ביאת משיח" - (771) תשע"א לפ"ק

בספרא דא יפקן מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

יצא לאור על ידי בית מדרש "מדרשת שדרות"

רחוב נתן אולבז 150 שדרות תובב"א טל: 08-6899115

חדש אדר תשע"א - לכבוד יומא הולוא

דרבי שמעון בר יוחאי ע"ה - ל"ג בעומר תשע"א לפ"ק

שנת "ועת צרה" היא ליעקב וממנה יושע. בזכות לימוד הזוהר נגאל

ברחמים. תשע"א = "ועת צרה" = "ביאת משיח"

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מוסד תפארת אריאל - סוכת לזיתן

מספר עמותה רשומה # 58033516

בראשות הרב הגאון רבי שמעון בר יוחאי שליט"א

יצא לאור על ידי בית מדרש "מדרשת שדרות"

רחוב נתן אלבז 150 שדרות תובב"א, טל: 08-6899115

**חודש אייר תשע"א - יצא לאור לכבוד יומא הילולא דרבי שמעון בר יוחאי
ע"ה - ל"ג בעומר תשע"א לפ"ק**

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

זוהר תורה

הַקְדָּמָה וְקִרְיָאָה נִרְגָּשֶׁת לְאַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר

בְּשִׁבְחַ וְהוֹדָתָה לְהִשְׁתַּיֵּת עַל כָּל הַטּוֹב אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ, וְעַל שְׂזָכִינוּ בִּסְ"ד לְהַדְפִּיס אֶת הַסֵּפֶר "זוֹהַר תּוֹרָה" בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ עֲבוּר מִתְּפַלְלֵי בֵּית מִדְרָשׁ "מְדַרְשֶׁת שְׁדֵרוֹת". כִּידוּעַ לְכָל אֶחָד הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה שֶׁל לְמוֹד זוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ שֶׁמְשַׁפֵּיעָה עַל הָאָדָם קְדוּשָׁה וְטְהָרָה וְשִׁמְקֻרְבַת אֶת הַגְּאוּלָּה, וְעוֹד מַעֲלוֹת רַבּוֹת, עַל כֵּן בִּסְ"ד נֶאֱרָגוּ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ שֶׁכָּל אֶב יִלְמַד עִם בְּנוֹ בְּכָל יוֹם וּבְשִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ כַּמָּה דְקוֹת מֵהַסֵּפֶר "זוֹהַר תּוֹרָה" בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ וְכָךְ נִסְיִים כָּל שְׁבוּעָה אֶת הַסְּדֵרָה שֶׁל הַשְּׁבוּעָה. הַסֵּפֶר ר' "זוֹהַר תּוֹרָה" בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי" שֶׁבְּרָאוּ עוֹמֵד הַצְּדִיק הַקּוֹדֶשׁ רַבִּי שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס הָאֲדָמוּ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א שֶׁמְשַׁקֵּיעַ אֶת כָּל יָמָיו לְמַעַן קְדוּשַׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ לְמַעַן זִכּוּי הַרְבִּים, וְלְמַעַן כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כִּי עַתָּה לְחַנּוּנָה כִּי בָא מוֹעֵד", - דַּעוּ לָכֶם כִּי לֹא בָשָׂר וְדָם מִבְּקִשׁ מִמָּכֶם, אֶלָּא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וְכָל פְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה וְהִיכָלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, עִם הַמְּשִׁיחַ בְּעַצְמוֹ מִבְּקִשִׁים מִמָּכֶם כָּל רַבְנֵי בְּתֵי הַכְּנִסְיּוֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, אֲנֵא לְמַעַן כְּבוֹד שְׁמַיִם וְלְמַעַן קְרוֹב הַגְּאוּלָּה, הַדְּפִיסוּ אֶת הַסֵּפֶר לְמִתְּפַלְלֵי בֵּית מְדַרְשָׁכֶם, לְמַעַן יִלְמְדוּ בְּכָל יוֹם וּבְפֶרֶט בְּשִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ מֵהַזוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ, וּבִסְ"ד כָּל שְׁבוּעָה לְסַיֵּם אֶת הַסְּדֵרָה שֶׁל הַשְּׁבוּעָה, אִין צוֹרֵךְ לְבַקֵּשׁ רְשׁוּת, כָּל מִי שְׂרוּצָה יְכוֹל לְהִיּוֹת מְהַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים וְלְהַדְפִּיס עוֹד וְעוֹד עוֹתֻקִּים. - אִם עֲדִין יֵשׁ לָכֶם סְפָקוֹת [אוּ צְרִיכִים עֲזָרָה] הַתְּקַשְׁרוּ לְמַפְעֵל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי, בְּטֶלְפוֹן: 054-8436784. - לְמַעַן קְרוֹב הַגְּאוּלָּה עֲשֵׂה זֹאת עִכְשָׁו, אֵל תַּחֲפָה לְמַחֵר !!! - הַרְבַּ שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחֵאִי.

בְּרַבַּת כ"ק אֲדָמוּ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

"יִפֹּל מִצְדָּה אֶלְף וּרְבָבָה מִימִינָה אֶלֶיךָ לֹא יָגֵשׁ", וְעַל כָּל הַגּוֹיִם הַרְשָׁעִים תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אִימַתָּה וְפַחַד" וְכָל מַחְשַׁבְתֶּם הַרְעָה תִּשׁוּב בְּרָאשִׁים, "בוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרוּהוּ וַיִּפֹּל בְּשַׁחַת יַפְעֵל. יָשׁוּב עִמָּלוֹ בְּרָאוּשׁוֹ וְעַל קְדָקְדוֹ חָמְסוֹ יִרְד". - הַבְּרָכָה הַגְּדוֹלָה לְשִׁדְרַת הָעִיר שְׂזָכוּ לְהַדְפִּיס אֶת הַסֵּפֶר "זוֹהַר תּוֹרָה" וְלַחֲלֹק לְבְּתֵי מְדַרְשׁ, וּבּוֹדָאֵי בְּזָכוֹת הַהַתְּדַבְּקוֹת בְּרִשְׁב"י זִי"ע לֹא יִנְזָקוּ כָּלֵל וְעַקָּר, וַיִּשְׁמְרוּ מִכָּל מַשְׁחִית, וְכִמוֹ שְׁנַעֲשׂוּ נִסִּים לְיִשְׂרָאֵל בְּצִאתָם מִמִּצְרַיִם "וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֵנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיָּבֹא בֵּין מַחֲנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֵנָן וְהַחֲשָׁךְ וַיֹּאֲרֵ אֶת הַלְּיָלָה וְלֹא קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלְּיָלָה". כֵּן יִסּוּכָךְ וַיִּגַּן זְכוּתָא דְרִשְׁב"י עַל כָּל הַלּוֹמְדִים וְהַמְּסִיעִים וּמְזַכִּי הַרְבִּים לְהַשְׁמֵר וְלְהַנְצִל מֵהַפְּצוּת וְהַטִּילִים שֶׁל יִנְזָקוּ כָּלֵל וְעַקָּר, וְלְהַתְּבַרֵךְ בְּכָל מִילֵי דְמִיטְב וּלְזָכוֹת לְגְאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בִּב"א, כִּי"ר.

תוכן הענינים

ומפתחות הזוהר

- ח. ביום שני לא נשלמה המלאכה לפיכך אין כתוב בו כי טוב ח
- י. הרקיע שנמצא בו השמש הירח כוכבים ומזלות זה הוא בית מקוה מים הגדול.... ח
- יא. התחברות מים עליונים בתחתונים הוא לעשות פירות ח
- יב. יהי מארת - נכתב חסר ט
- יזהמת הנחש י
- יג. במראה הכוכבים גדלים הדשאים ועשבי השדה יא
- יבמראה והנוגה של כוכבי השביט גדלים סמי החיים ואבנים יקרות וזהב שחוט.... יא
- יד. שני המאורות הגדולים - הכונה להעולם העליון והעולם התחתון יב
- יאמרו הקדמונים - שיהיה אדם זנב לאריות ולא ראש לשועלים יב
- טו. אומות העולם עושים חשבון השנה לשמש וישראל - ללבנה יג
- טז. סוד הפסוק 'ירצו המים וכו' יג
- יעוף יעופף על הארץ - מרמז למלאכים יד
- בריאת התנינים הגדולים יד
- יז. אם זוכה האדם נותנים לו זוגו טו
- יח. נעשה אדם בסוד זכר ונקבה טו

- ח. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו ע"א..... ח
- ח. זוהר חלק א' פרשת וארא - דף כ"ח עמוד א'..... ח
- ח. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו עמוד א' ח
- ט. זהר חלק א' פרשת תולדות - דף קל"ו עמוד א'..... ט
- י. זהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו עמוד א'..... י
- יא. זוהר חלק ב' פרשת תרומה - דף קמ"א עמוד ב'..... יא
- יא. זהר חלק ב' פרשת שמות - דף רע"ט עמוד ב'..... יא
- יב. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף כ' עמוד א'..... יב
- יב. זהר חלק ב' פרשת תרומה - דף קמ"ז עמוד ב'..... יב
- יג. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף רנ"ו עמוד ב'..... יג
- יג. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף ל"ד עמוד א'..... יג
- יד. זהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו..... יד
- יד. זהר חלק א' פרשת בראשית - דף ל"ד עמוד ב'..... יד
- טו. זוהר חלק ג' פרשת תזריע - דף מ"ג עמוד ב'..... טו
- טו. זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ז עמוד א'..... טו

זוהר תורה

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו ע"א

ט. ביום שני לא נשלמה המלאכה לפיכך אין כתוב בו כי טוב

"וַיַּעַשׂ אֶת הָרְקִיעַ וּגו'", אמר רבי יהודה: ויהי רקיע לא כתוב, אלא - ויעש, שעשה בו מלאכה בגבורה עליונה, והחזיקו בכח עצום. אמר רבי יצחק: בשני נברא גיהנם לרשעי עולם, בשני נברא מחלוקת, בשני לא נגמרה בו המלאכה, ולפיכך לא כתוב בו כי טוב, עד שבא יום השלישי ונגמרה בו המלאכה, לכן בו כי טוב שני פעמים, אחד על גמר המלאכה של יום ב', ואחד לעצמו, ביום השלישי נתתן יום ב' ונפרדה בו המחלוקת, ובו הוכן רחמים על רשעי גיהנם, ביום ג' נחלש אש הגיהנם, לפיכך נכלל בו יום ב' ונשתלם בו.

זוהר חלק א' פרשת וארא - דף כ"ח עמוד א'

י. הרקיע שנמצא בו השמש הירח כוכבים ומזלות זה הוא בית מקוה מים הגדול

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד", וכתוב: "וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים", אמר רבי אבא: זה הכתוב נתבאר^[יז], ובוא וראה רקיע ההוא שיש בו חמה, ולבנה, ככבים, ומזלות, זה הוא בית מקוה מים הגדול, שהוא מקבל כל מים ומשקה לארץ שהיא עולם התחתון, כיון שמקבל המים מפזרם ומחלקם לכל הצדדים, ומשם שותים כלם, ובזמן שהדין שולט, עולם התחתון אינו יונק מן רקיע ההוא, ויונק מן צד שמאל^[יח], ואז נקרא (ישעיה ל"ד): "חָרַב לֵה' מְלֶאכֶה דָּם", וי לאותן היונקים אז ממנה, ושותים ממנה.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו עמוד א'

יא. התחברות מים עליונים בתחתונים הוא לעשות פירות

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא", אמר רבי שמעון: התחברות מים עליונים בתחתונים הוא לעשות פירות, מים עליונים פרים ורבים ועושים פירות,

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו עמוד א' זיו הזוהר

ז. דלמה בתחלה נאמר אל מקום אחד ואחר כך נאמר ולמקוה המים קרא ימים כדפירש רש"י. יח. פירוש מן מדת הדין כי ימין מרמז על חסד ושמאל על דין.

והתחתונים קורין לעליונים כנקבה לזכר, לפי שמים עליונים זכרים, והתחתונים נקבות, ולכן הארץ עושה פירות, שהרי היא מתעברת כנקבה מן זכר. רבי אלעזר אמר: כל הכוחות היו בארץ, ולא הוציאה כחותיה ותולדותיה עד יום הששי, שכתוב: **"תוצא הארץ נפש חיה"**. ואם תאמר הרי כתוב: **"ותוצא הארץ דשא"**, אלא שהוציאה תקון כחותיה להתישב אחר כך כראוי, והכל היה גנוז בה עד שנצרך. שהרי בתחלה כתוב: **"תהו ובהו"** כתרגומו^[ט], ואחר כך נתתקנה ונתישבה, וקבלה זרע דשאים ועשבים ועצים כראוי, והוציאה אותם אחר כך והמאורות גם כן לא שמשו באור שלהם עד שנצרך.

זהר חלק א' פרשת תולדות - דף קל"ו עמוד א'

יב. יהי מארת - נכתב חסר

"ויאמר אלקים יהי מארת ברקיע השמים וגו'", מארת - חסר, רבי חזקיה אמר: מארת, ששורה בו תוקף הדין, קליטת הדין^[כ]. רבי יוסי אמר: יהי מארת למטה, היינו הלבנה^[כא], שבה תולה אסכרה לילדי העולם, ובה תולה קללה, לפי שהוא מאור הקטן מכל המאורות, ולפעמים נחשכת ואינה מקבלת אור. ברקיע השמים, זהו הרקיע שהוא הכלל של כולם, משום שהוא מקבל כל המאורות,

זיו הזוהר

יט. כונת רבי אלעזר היא כמובא בפירוש רש"י על הפסוק אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות וגו', ועל הפסוק וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ, וגם על הפסוק יהי מאורות ברקיע השמים, שהכל נברא ביום הראשון ואחר כך נצטוו לצאת בפועל כל דבר בזמן הראוי לו, אמנם צריך להבין מה שמביא רבינו מן התרגום צדיא וריקניא על הפסוק והארץ היתה תהו ובהו, ונראה לי לפרש כונתו דהנה על תהו ובהו יש פירושים שונים, והתרגום שמפרש צדיא וריקניא הוא כאילו נכתב בפסוק והארץ היתה שממה וריקם, כדמצינו בכל מקום שכתוב בפסוק שממה ותרגם המתרגם צדיא כמו בישעיה א' פסוק ז' וגם ס"ד פסוק ט"ו, ואם נדייק שם במשמעות נבין בודאי פירושו שחסר החיצוניות שעל הארץ, אבל הכחות הפנימיים הם בשלמות, ולפי זה יפורש הפסוק והארץ היתה תהו ובהו היינו שהיה חסר החיצוניות שעל הארץ והיתה ריקם ממעל אבל בפנימיות היתה בשלמות כראוי לה עוד ביום הראשון ואחר כך יצא הכל מכח לפועל בזמן הראוי לו כפי רצון הבורא.

כ. רבי חזקיה דורש מארת על ספירה האחרונה שנקראת מלכות שיש בה תוקפא דדינא וקליטת הדין וצריכה תמיד להמתקה של חסדים.

כא. רבי יוסי דורש מארת על הלבנה דלמטה הסמוכה לארץ.

והוא מאיר לזה המאור שאין לו אור^[כ]. רבי אלעזר אמר: יהי מארת, מאור שאינו מאיר מעצמו, אלא על ידי מאורות העליונים המאירים לו^[כ] כזכוכית הקולט אור המאיר.

זהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו עמוד א'

זוהמת הנחש

"**יְהִי מְאֹרֹת**" - לכלול נחש הרע שהטיל זוהם, ועשה פרוד שאין השמש מתחבר בלבנה^[כז] מארת קללות, ובעבור זה גרם שנתקללה הארץ, שכתוב: "**אֲרוּרָה הָאֲדָמָה**". ולפיכך כתוב מארת חסר: "יְהִי מְאֹרֹת", זו הלבנה, רקיע השמים, זה השמש, ושניהם בכלל אחד להזדווג להאיר העולמות למעלה ולמטה^[כח] כן נשמע שכתוב על הארץ, ולא כתוב בארץ, משמע למעלה ולמטה. רבי שמעון אמר: גימטריאות, וחשבון, תקופות, ועבורין, הכל הוא בהלבנה, ומשם התחלת כל החשבונות, וכל המספרים^[כט], ועל כן הוא המקום לכל התקופות, וגימטריאות, ועבורין, ומועדים, וחגים, ושבתות. וישראל שדבקים בהקדוש ברוך הוא - עושים החשבון להלבנה, והם דבקים בה ומעלים אותה למעלה, שכתוב^[ל]: "**וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֹקֵיכֶם וְגו'**".

זיו הזוהר

כב. זו הספירה שנקראת תפארת והיא מאירה לספירת מלכות דלית לה אור של עצמה.
כג. רבי אלעזר דורש גם כן מארת על ספירת מלכות כמו רבי חזקיה אלא שרבי אלעזר נותן טעם אחר על מארת חסר, לא בשביל תוקף הדין שלה אלא משום שאין לה אור של עצמה.
כד. פירוש שאין ספירות העליונות מזדווגות עם ספירת מלכות להשפיע בה אורות החסד, שהם כדמיון שמשא וסיהרא הנגלים.
כה. זה הדרש שהפסוק מרמז על הזדווגות עולמות וספירות העליונים עם ספירת מלכות להשפיע בה אור השפע כדמיון שמשא וסיהרא הנגלים, ומביא ראיה דכתיב על הארץ, היינו בעולמות שממעל לארץ.
כו. פירוש על ידי רגע המולד שלה.
כז. היינו השכינה הקדושה שנקראת סיהרא, והיא המקור של כל נשמות ישראל, והיא נתעלית להזדווג עם הספירות ועולמות העליונים לקבלת השפע שנצרך להשפיע למטה על ידי עבודת ישראל בתורה ותפלה מצות ומעשים טובים.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה - דף קמ"א עמוד ב'

ג. במראה הכוכבים גדלים הדשאים ועשבי השדה

"לְהָאִיר הָאָרֶץ", אמר רבי אבא: בוא וראה כתוב (ישעיה מ.): "הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם וּגּוֹ", כל החילות והמחנות והכוכבים, הקדוש ברוך הוא מוציאם בשם כל אחד ואחד, ולא נחסר אפילו אחד, כל הכוכבים והמזלות שברקיעים, כלם נתמנו שרים ופקודים לשמש העולם, כל אחד ואחד כראוי לו, ואין לך עשב קטן בכל העולם שלא ישלוט עליו כוכב ומזל ברקיע, ועל כוכב ההוא יש ממונה אחד שהוא משמש לפני הקדוש ברוך הוא כל אחד ואחד כראוי לו, כל הכוכבים שברקיעים משמשים לעולם הזה, וכולם פקודים לשמש כל דבר ודבר שנמצא בעולם הזה, ואין צומחים ואין מגדלים עשבים ועצים ודשאים ועשבי השדה, אלא במראה הכוכבים העומדים עליהם, ונראים עליהם פנים בפנים, כל אחד ואחד כראוי לו, רוב מחנות כוכבים ומזלות הם יוצאים בהתחלת הלילה, עד שלש שעות פחות רבע, משם והלאה אין יוצאים מלבד הקטנים, וכל הכוכבים אין משמשים לבטלה, ואינם נראים לבטלה, ויש כוכבים שמשמשים כל הלילה, כדי להצמיח ולגדל כל אותן הדברים שנפקדו עליהם, ויש כוכבים שמשמשים עד חצי הלילה, ומצמיחים ומגדלים מתחלת הלילה עד שעה ההיא כל אותן הדברים שנפקדו עליהם, ויש כוכבים שמשמשים זמן קצר מן הלילה, שכיון שנראים על עשב ההוא או הדשא ההוא, מיד גמר שימוש, ואין נצרך יותר באותו הלילה, והרי הם אין עומדים לבטלה, וכיון שגמרו שימושם אין נראים יותר בעולם ההוא ונכנסים למקומם.

זהר חלק ב' פרשת שמות - דף רע"ט עמוד ב'

במראה והנוגה של כוכבי השביט גדלים סמי החיים ואבנים יקרות וזהב שחוט

בספר חכמה העליונה של בני קדם נאמר על כל אותן כוכבי השרביט [כח] המופיעים אור כשרביט ברקיע, באשר שיש עשבים בארץ מאלה הנקראים סמי החיים, ואבנים יקרות יש בארץ, וזהב שחוט שגדל תוך הרים גבוהים במעט מים המכסים עליו, ולא שמכסים ממש אלא שנמשכים והולכים עליו, ושולטים עליהם כל כוכבי השרביט, והם גדלים בשבילם, וכל התקון

זיו הזוהר

כת. היינו כוכבי דשביט שנזכר בגמרא ונקרא "קאמעט".

וההגדלה שלהם אינם אלא על ידי המראה והנוגה של השרביט ההוא, הנשלח מן כוכב ההוא שברקיע, ועל ידי זה נתקנים ונגדלים כל אלה הדברים, מחלות - יש בין אנשים שנראים ירוקים, או כמראה בדיל, שרפואתם תולה בזה שיסתכלו במראה של ברזל קלל הנוצץ לעינים^[כט], וצריך החולה להסתכל בו, עד שיעבור ויתנוצץ לפניו מראה ההוא לצד זה ולצד אחר, כדמיון השרביט, שיפזר נציצי אור כמו ברק לפניו, ובהופעת נציצי ברק ההוא לעיניו יש לו רפואה. אף כך כל אותן הדברים ששולטים עליהם אלה הכוכבים, אין להם תקון והגדלה במה שנראים, אלא בהתפשטות עליהם אור השרביט, ובזה מתקנים בתבנית ובמראה ובכח כראוי להם, ואמת הדבר, שהרי כדמיון זה נרמז בספר שלמה המלך, בענין חכמת אבנים יקרות, שאם חסר מהם נגה הניצוץ והלהט של הכוכבים הידועים, אין גדלים ואין מתקנים לעולם, והכל הכין הקדוש ברוך הוא לתקון העולם, כמו שכתוב: **"לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ"**, לכל מה שנצרך בעולם הזה לתקון אותו.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף כ' עמוד א'

יד. שני המאורות הגדולים - הכונה להעולם העליון והעולם התחתון
"וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים וְגו', ויעש - היינו החוזק והתיקון שלהם כראוי, את שני המארת הגדולים, בתחלה היו בחבור אחד שני המאורות, שניהם יחד עלו בגדלות אחת, לא נתישבה הלבנה אצל השמש, אמר לו הקדוש ברוך הוא לכי ומיעטי את עצמך^[ל], ומאז אין לה אור מלבד השמש, שבתחלה ישבו כאחד במשקל אחד, אחר כך מיעטה עצמה בכל אותן מדרגות שלה, אף על פי שהיא הראש עליהם.

זהר חלק ב' פרשת תרומה - דף קמ"ז עמוד ב'

אמרו הקדמונים - שיהיה אדם זנב לאריות ולא ראש לשועלים
עוד למדנו: "וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים" - זה העולם העליון ועולם התחתון, אחד בחינת זכר ואחד בחי'^[לא], וכל זמן שזכר ונקבה נזכרים

זיו הזוהר

כט. היינו מה שנקרא "שטאהל" והוא ברזל היותר קשה ונעשה ממורט ומתנוצץ על ידי השחזה יפה.

ל. ירצה לתרץ בזה שבתחילה נקראים שניהם גדולים ואחר כך נקרא אחד קטון.

לא. כל עולם וספירה המשפיע נקרא בבחינת זכר וכל עולם וספירה המקבל נקרא בבחינת

ביחד, שניהם נקראים בלשון זכר, ובשביל שעולם העליון נקרא גדול, לכן עולם התחתון שמתחבר עמו בכלל גם כן נקרא גדול, כיון שנפרשו זה מזה, נזכרים בפרט כל אחד ואחד כראוי לו, זה נקרא מאור הקטון^[ג] ולפיכך אמרו הקדמונים, שיהיה אדם זנב לאריות, ולא ראש לשועלים, שכאשר נמצא בין אריות נקרא הכל בכלל האריות.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף רנ"ו עמוד ב'

טו. אומות העולם עושים חשבון השנה לשמש וישראל - ללבנה

"וַיִּתֶּן אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם", אמר רבי יוסי: כתוב (תהלים ק"ד): "עֲשֵׂה יְרֵחַ לְמוֹעֲדִים וּגּו'", עשה ירח בשביל לקדש בו ראשי חדשים וראשי שנים, זה שכתוב: "וְהָיָה לְאוֹתוֹת", אלה שבתות, שכתוב כי אות הוא, ולמועדים אלה ימים טובים, ולימים אלה ראשי חדשים, ולשנים אלה ראשי שנים, שיהיו אומות העולם עושים חשבון לשמש וישראל ללבנה.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף ל"ד עמוד א'

טז. סוד הפסוק ישרצו המים וכו'

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וּגּו'", אמר רבי אלעזר: אלו מים התחתונים השורצים מינים כדמיון שלמעלה, אלו עליונים ואלו תחתונים. רבי חייא אמר: העליונים הוציאו נפש חיה, ומה היא, זו נפש אדם הראשון, כמו שכתוב (בראשית פרק א'): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ", אלו שלוחים העליונים שנתגלים לאנשים בדמות איש, כן נשמע שכתוב יעופף על הארץ^[ג], לפי שיש אחרים שאין נתגלים, אלא שהם ברוח ממש כפי השגת האנשים^[ג] ולפיכך לא כתוב בהם למינהו, כאותן אחרים

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף ל"ד עמוד א'

נקבה, כדמיון השמש והלבנה שהשמש משפיע אור להאיר את הלבנה לכן השמש הוא בחינת זכר והלבנה בחינת נקבה.

לב. ולפי זה יתורץ גם כן מה שבתחלה נקראים שניהם בפסוק גדולים ואחר כך נקרא אחד קטון.

לג. כי לשון עפיפה מצינו אצל מלאכים כמובא לקמן.

לד. אלה המלאכים הם שכליים והם מושגים לאנשים כפי מדרגת שכלם.

שכתוב בהם ואת כל עוף כנף למינהו, לפי שאלו אין נשתנים ממינם לעולם, כאותן אחרים שלא כתוב בהם למינהו.

זהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ו

ועוף יעופף על הארץ - מרמז למלאכים

רבי שמעון אמר: "ועוף יעופף על הארץ", יעוף צריך לומר, מהו יעופף, אלא סוד הוא, ועוף זה מיכאל, שכתוב (ישעיה ו'): "ויעף אלי אחד מן השרפים". יעופף זה גבריאל, שכתוב (דניאל ט'): "והאיש גבריאל אשר ראיתי בחזון בתחלה מעף ביעף" על הארץ, שבכחו נרפאת הארץ ומתקיים האדם עליה, והוא רופא לכל חיל הארץ". על פני רקיע השמים, זה אוריאל, והכל נרמז בפסוק, ולפיכך כתוב אחר כך: "ויברא אלהים את התנינים הגדלים", ואמר רבי אלעזר: אלו הם שבעים שרים גדולים שעל שבעים אומות, ובשביל זה נבראו כולם להיות שולטים על הארץ. "ואת כל נפש החיה הרמשת", אלו הם ישראל, שהם בודאי הנפש של חיה ההיא^{[ל]א} ונקראים גוי אחד בארץ, אשר שרצו המים למיניהם, שהם עוסקים בתורה^{[ל]א}. "ואת כל עוף כנף למינהו" אלו הצדיקים שבהם^{[ל]א} ולפיכך ישראל הם נפש חיה. דבר אחר: "ואת כל עוף כנף למינהו", אלו הם שלוחי העולם^{[ל]א}. רבי אבא אמר: נפש חיה הם ישראל, לפי שנקראים בנים להקדוש ברוך הוא ונשמותיהם הקדושות מהקדוש ברוך הוא באות.

זהר חלק א' פרשת בראשית - דף ל"ד עמוד ב'

בריאת התנינים הגדולים

רבי שמעון אמר: "ויברא אלהים את התנינים הגדלים" הוא סוד, זה לויתן ובת זוגו, תנינם כתוב חסר, שהרג הנקבה והטמינה הקדוש ברוך הוא לצדיקים. רבי יוסי אמר: "ואת כל עוף כנף למינהו", כמו שכתוב (קהלת י'): "כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר^{[ל]א}", וכולם משש כנפים, ואין נשתנים

זיו הזוהר

לח. נפשות ישראל דקדושה נובעות ממקור השכינה הקדושה שנקראת חיה ועליה אמרו חיה אחת יש ברקיע וכו' כידוע.
לו. התורה נמשלה למים כדכתיב הוי כל צמא לכו למים.
לז. צדיקים נמשלו לעוף כנף על שיש בכחם לעוף השמימה, וגם תורתם ותפלתם פורחות השמימה בכח התרין גדין של יראה ואהבה.
לח. היינו המלאכים שנשלחים לזה העולם כפי גזירת השמים.
לט. עוף השמים ובעל כנפיים היינו מלאכי מעלה שבשמים.

לעולם, ולפיכך כתוב למינהו, מה למינהו, להמינים שלמעלה, והם פורחים ועפים העולם בו' עפירות, ורואים מעשה האנשים ומודיעים אותם למעלה, ועל זה כתוב (שם): "גַם בְּמַדְעַךָ מֶלֶךְ אֵל תִּקְלַל וּגוֹ", כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

זוהר חלק ג' פרשת תזריע - דף מ"ג עמוד ב'

יז. אם זוכה האדם נותנים לו זוגו

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ", אמר רבי אבא: בוא וראה כל רוחות שבעולם כלולים מן זכר ונקבה, וכשיוצאים זכר ונקבה יוצאים, ואחר כך נפרדים בדרכיהם, אם זוכה האדם אחר כך מזדווגים יחד, וזו בת זוגו, ומתחברים בזיוג אחד בכל, ברוח וגוף, שכתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה, מה למינה, זה רוח ההוא של האדם שיצא זוגו הדומה לו, ומהי הארץ, כמו שכתוב (תהלים קנ"ט): "רִקְמַתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אֶרֶץ", וזה נתבאר תוצא^[מ] הארץ ודאי, שהרי ממנה יוצאת נפש חיה, כמו שביארנו שזה נפש אדם הראשון, ועל כן נפרדים כשיוצאים מלמעלה עד שיהיה רצון מלפני הקדוש ברוך הוא, אם זוכה האדם נותנים לו זיוגו, אם לאו, מפרידים אותה ממנו ונותנים אותה לאחר, ומולידים בנים שאינם כראוי.

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף מ"ז עמוד א'

יח. נעשה אדם בסוד זכר ונקבה

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ", שיהיה נכלל בו' צדדים, כלול מהכל כדמיון שלמעלה^[מא] באיברים מתוקנים בסוד החכמה כראוי, הכל בתקון העליון, נעשה אדם, בסוד זכר ונקבה, הכל בחכמה קדושה העליונה, בצלמנו כדמותנו, להתיסד זה בזה, ולהיות הוא יחידי בעולם שולט על הכל.

זיו הזוהר

מ. שהשכינה הקדושה נקראת ארץ.
מא. ו' צדדים היינו המידות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד, וכלול מהכל היינו שיהיה בו גם חכמה בינה ודעת, וזהו סוד החכמה כגוונא דלעילא.

ספר הזוהר

ספרא דצניעותא

דה היוםי

אשר חברו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע א
ובו בכל את כל תורת הנסתר, ופידוע שהרשב"י ניצוץ נשמת
משה רבינו ע"ה, על פן חילקו בחמשה חלקים פדגמת המשה
חומשי תורה.

מחלק ללמוד שבועי - דה ליום

כדי שכל הלומד בו [בשתי דקות ליום] יזכה לסיימו בשבוע אחד,
מפיון שהוא פולל כל תורת הסוד בקצרה נחשב לו כלומד את כל
הזוהר הקדוש. ובה כל אחד יקום דברי התנא האלקי שנו מידותי
- למדו תורת (גישן סו, א). ועל ידי למודינו זה נזכה "דהתנא הקדוש
הרשב"י ע"ה יתעטר וישב בגוון כמלך בראש (אור החמה).

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקרוב הגאולה ברחמים

ובספרא דא יפקון מן גלותא ברהמי בב"א

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספרא דצניעותא בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא וישראל חד הוא"

יצא לאור על ידי בית מדרש "מדרשת שדרות"
רחוב נתן אלתר 150 שדרות תובב"א טל: 08-6899115
חדש איר תשע"א - יצא לאור לכבוד יומא הלווא
דרבי שמעון בר יוחאי ע"ה - ל"ג בעמר תשע"א לפ"ק
שנת "ועת צרה" היא ליעקב וממנה יושע. בזכות לימוד הזוהר
נגאל ברחמים. תשע"א = "ועת צרה" = "ביאת משיח"

ובתפארת שלמה (ל"ג בעומר) כתב וזה לשונו: **מבואר בספרים הרמז בזה**, (דברים פרק לא כא) "כ"י לא תשכח מפ"י זרעו" סופי תבות יוחאי, מאשר כי הוא היה משורש נשמתו של משה רבינו ע"ה רעיא מהימנא וזכותו עומד לנו, להיות לעזר לכל הבאים לטהר, אשר בשם חסיד יקרא, לזכר נשמתו על ידי לימוד הזוה"ק, ומבאר בזוה"ק (במדבר קכ"ד): בזכות ספרא דא יפקון מן גלותא, וזה הרמז בראשי תבות בפסוק (שמואל א פרק ב' ט') "ר'גלי ח'סידיו י'שמרא" גימטריה "זוהר" כי הוא השמירה המעלה בכל הענינים לזכר נשמתם וזכותו עודנו עומד עמנו תמיד בבחינת צדיק יסוד עולם, עכ"ל.

ובספר בני יששכר כתב, רבי שמעון בן יוחאי קראוהו "בוצינא קדישא", כי על ידו נתגלו באתגליא סודות התורה, הוא סוד האור כי האור הגנוז בתורה, על כן נקרא ספרו הקדוש זהר, אור המביהק מסוף העולם ועד סופו אור הטוב הגנוז בתורה, עד כאן לשונו.

המשך בגליון הבא

גודל השכר והזכות בהוראת אצבעו!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל מי חיו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה - ובזוה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מֵאֲרֶת בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם, שְׁלִיט דְכַר בְּנוֹקְבָא. (ס"י)
 שְׁלִימוֹ דְכַר וְנוֹקְבָא) דְכַתִּיב (מִשְׁלֵי י) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם, נְהִיר יו"ד
 בְּתַרְוֵן, וְנְהִיר וּמְעַפֵּר לְנוֹקְבָא. אֲתִיּוּחַד יו"ד בְּלַחֲדוּי, (וּבְתַר בָּז) סָלִיק בְּדַרְגוּי
 לְעִילָא לְעִילָא. אֲתַחְשַׁבָא נּוֹקְבָא, וְאֲתַנְהִירַת אִימָא וּמִתְפַתְחָא (דף קע"ז ע"א)
 בְּתַרְעוּי. אַתָּא מִפְתַּחָא דְכָלִיל בְּשִׂית, וּמְכַסֵּיא פְתַחָא, וְאֲחִיד לְתַתָּא
 לְהָא וּלְהָא, וְוִי לְמֵאן דְגַלִּי פְתַחָא.

פְּרָקָא תְּנִינָא

דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא. (דִּיקְנָא) לָא אֲדַכֵּר בְּגִין דְּהִיא יְקִירוּתָא דְכָלָא מֵאֲדַנִּין
 נְפַקַת, בְּסַחְרִנְהָא דְבַסִּיטָא, סָלִיק וְנַחִית חוּטָא חוּרָא. בְּתַלְסַר
 מִתְפַרֵּשׁ.

בְּיִקְרָא דְּבִקְרוּתָא הֵיא, כְּתִיב (יִרְמִיָּה ב) לֹא עָבַר בְּהָ אִישׁ וְלֹא יֵשֵׁב
 אָדָם שָׁם. אָדָם לְבַר הוּא. אָדָם לָא כָלִיל הָכָא. כָּל שְׁכַן אִישׁ.
 בְּתַלְסַר נְבִיעִין מְבוּעִין מִתְפַרְשֵׁן, אַרְבַּע בְּלַחֲדוּי אֲסַתְמָרוּ. תְּשַׁעָּה אֲשַׁקִּינ
 לְגוּפָא. (נ"א לְנַתָּא).

(תִּיקוּנָא קְדָמָא) מְקַמֵּי פְתַחָא דְאֲדַנִּין, שְׂאָרֵי יְקִירוּ לְאֲתַתְקוּ.
 נַחִית בְּשִׁפְרוּ בְּרִישָׁא דְשַׁפּוּן. מְהֵא
 רִישָׁא לְהָא רִישָׁא קְאִים. (תְּלִיתָא) אַרְחָא דְנְפִיק תַּחוּת תְּרִין נּוֹקְבִין
 דְּפַרְדְּשָׁקָא, לְאֲעַבְרָא חוּבָה, דְכַתִּיב (מִשְׁלֵי יט) וְתַפְאֲרָתוֹ עָבוּר עַל פְּשִׁעֵ.
 (רְבִיעֵא) תַּחוּת שַׁפּוּן אֲסַחַר שַׁעְרָא לְרִישָׁא אַחְרָא. (חֲמִישָׁא) אַרְחָא אַחְרָא
 נְפִיק תַּחוּתֵי. (שְׁתִּיתָא) חֲפִי תְקוּבָתָא דְבוּסְמָא, לְרִישָׁא דְלְעִילָא. (שְׁבִיעֵא)
 תְּרִין תַּפּוּחִין אֲתַחְזוּן לְאֲנַהְרָא בּוּצִיעִין. (תְּמִינָא) מוּזְלָא דְכָלָא, תְּלִיָּא עַד
 לְפָא, בִּיהַ תְּלִיָּין עֲלֵאִין וְתַתָּאִין. (תְּשִׁיעֵא) אֵינּוּן דְתַלְיִין לָא נְפַקִּין דָּא מִן דָּא.
 (עֲשִׂירָא) חֲפִיָּין זַעִירִין עַל גְּרוּנָא (חַד סַר) דִּיקִירוּ. רַבְרְבִין, מִתְשַׁעְרִין בְּשִׁיעוּרָא

אֲחֵר תְּמַרָּה

שלים. (תריסר) (וכד) שפנון אתפנון מפל סטרו, זפאה למאן דנשיק מאינון נשיקין. (תליסר) בההיא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכיא. פלא בהאי מזלא שביה, וסתיב.

בזמנא דמטא תשרי, ירחא שביעאה, משתכחי (רחי) אלין תריסר (ס"א תליסר) בעלמא עלאה ומתפתחי תריסר (ס"א תליסר) תרעי דרחמי, בההוא זמנא (ישעיה נח) דרשו יי' בהמצאו פתיב.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי וגו', (בראשית א) היינו דכתיב (ויקרא טז) ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב. (בהאי זמנא) (דברים ג) אדני יהוה אתה החלות להראות את עבדך את גדלך. יהו"ה שלים בסטרוי. והכא ברחישותא דא דארעא, לא שלים. יהי לא כתיב, קרינן יו"ד עלאה יו"ד תתאה, וייצר י' עלאה י' תתאה, (יהי) י' עלאה, י' תתאה. ה' בגווייהו. כללא דשלימו. שלים, ולא לכל סטר. אתעקר מהאי אתר שקמא דא, ואשתיל באחרא, כתיב ויטע יי' אלהים. - ה' בין יו"ד ליו"ד דיה"י, נשכא דפרדשקא דעתיקא, לזעירא דאנפין בלא רוחא לא אתקיים. בה"א, אשתכלל ה"א עלאה ה"א תתאה, דכתיב (ירמיה א) אהה אדני אלהים.

בקיטבוי דקטפין, (צירא) ברוחא דמתקלין, יה"ו. י' עלאה דאתעטר בקטרא (ס"א בעטרא) דעתיקא, היא קרומא עלאה דאודכך וסתיב. ה"א עלאה, דאתעטר ברוחא דנוקבין דפרדשקא, דנפיק לאחייא. ו' עלאה, בוצינא דקרדינותא דאתעטר בסטרוי, (ס"א בעטרוי) מתפשטן אתוון לבתר, ואתכללו בזעירא דאפין. כמה דשריא בגולגלתא, אשתכחו מתפשטן בכל גופא, לשכללא כלא. בעמור נקא. פד תלי תליין אלין אתוון. פד אתגלי לזעירא מתיישבן ביה אלין אתוון, ואתקרי בהון.

